

LA MOSTELETA

<http://lamostela.cat/>

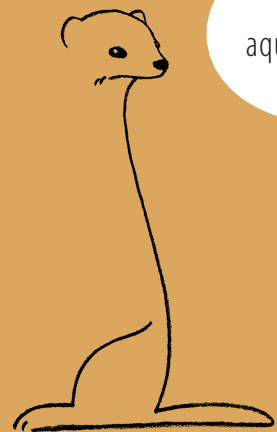

LA REVISTA DE CAMPINS

LA

MIRAR UN QUADRE
 EDITORIAL
 L'AJUNTAMENT INFORMA
 EXPERIMENTS AUTÀRQUICS
 CREIXEMENT PERSONAL
 HISTÒRIES VAGUES
 ASSOCIACIONS
 REFRANYS I ENDEVINALLES
 DES DE LA PARRÒQUIA
 VEUS DE CAMPINS

METAFÍSICA XINESA
 LA CONSULTA VETERINÀRIA
 TRES MESOS DE CIÈNCIA
 L'ESCOLA
 LA MOSTELETA
 CANÇONS I VIVÈNCIES
 RACÓ DEL POETA
 NOTÍCIES NATURALS
 RACÓ DEL FOTÒGRAF
 ELS ALTRES CAMPINENCS

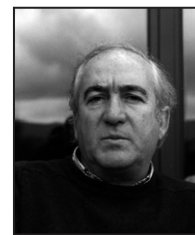

estan bojos
 aquests humans!

sóc del
**BAIX
 MONT
 SENY**

MIRAR UN QUADRE

CAÇADORS A LA NEU

martí pey

dibuix: c. puche

La nostra protagonista principal: la garsa, *Pica pica*, ocupa un espai molt reduït a l'obra, però és tan visible que no pot passar desapercebuda per cap espectador. Està suficientment aïllada, en el seu vol descendent, i destaca tant per la forma, com pel color de la pròpia au sobre el paisatge gèlid, imaginat (amb força probabilitats) per Pieter Brueghel, el vell que, en un moment o altre, les mirades es dirigeixen, invariablement, en la seva direcció.

El pintor flamenc, mestre inqüestionable en la composició d'aquest tipus de paisatges, devia recordar els seus anys de Wanderer (d'artista caminant) i el seu peregrinar per terres que anaven dels Països Baixos als Alps a l'hora d'estructurar-los.

La pintura està admirablement resolta. Un primer pla, a la nostra esquerra, amb els caçadors i els seus gossos fatigats tornant a la llar, després d'una feixuga jornada cinegètica. En un segon terme, una successió d'aldees, llogarrets i pobles escampats pel paisatge, donen una sensació de profunditat extraordinària a la pintura i de passada de gelor frigorífica.

Hi ha quatre ocells més a l'escenari hivernal. A primera vista, es tracta d'alguna espècie de còrvid. Però de quina? La manera de captenir-se a les branques despista bastant, perquè no és pròpia d'una cornella que seria l'espècie

més conseqüent. Encara ens fa dubtar més el canvi de coloració del seu plomatge. Es tractaria, en aquest cas, d'una cornella mantellada? D'un *Corvus corone cornix*? O encara més improbable, d'un híbrid? Com ja fa molts segles que el genial artista flamenc ens va deixar, i no li podem pas preguntar, tornarem al nostre (altre) còrvid de l'escena: la garsa.

No cometeu l'error de creure que el plomatge del nostre "heroi" és només blanc i negre! Lluèix una lliurea de superbs reflexos, blavosos, verdosos i porpres que engalanan a l'animal. Aquest, és un oportunista cautelós i astut, especialitzat en pillardejar objectes brillants. (Recordeu l'episodi de les aventures de Tintin: "Les joies de la Castafiore", on la soprano del nas punxegut i ganxut, és víctima del robatori d'una maragda per part ... d'una garsa lladre! Com a l'òpera de Rossini, que porta el mateix títol.)

A la garsa no la veureu ni a la ciutat (massa xivarri i pol·lució), ni a l'alta muntanya (massa fred i corrents d'aire). Li agrada el camp, els pobles i els espais més aviat oberts, on pot alimentar-se amb facilitat. Tothom l'acusa de

fer malvestats, és un fet. Però no deixa que passa per ser un dels ocells més intel·ligents i desenvolupats.

Un cop que viatjava amb el tren Talgo, vaig assistir a un litigi o conflicte d'interessos entre el revisor del comboi i una persona que duia una garsa a l'espatlla. I per cert, s'estava molt quieta. El primer ponderava si l'au tenia dret a viatjar en un "Transeurope Express", o no!

El quadre: "Caçadors a la neu", mesura 117x162 cm. El va signar l'any 1565. Té unes mides similars a la resta de la sèrie, que en un cert moment, es va creure que constava de dotze pintures (com els dotze mesos de l'any). El més plausible és que només estigués formada per sis obres, de les que, en realitat, n'existeixen cinc.

Si acceptem la hipòtesi de la bimensualitat, el més probable, és que estiguem parlant de gener-febrer, i amb menys probabilitats, de novembre-desembre.

Per contemplar la garsa i la resta del quadre, haureu de tornar a Viena (com per la llebre de Dürer), o bé descobrir-los tots dos alhora. L'ocell, però, es troba al Kunsthistorisches, no al Albertina. Recordeu-ho! 🐣

Aquesta que teniu a les mans, és una Mostela ben atípica. En ella s'hi barregen sentiments ben enfrontats.

Hi parlem de l'alegria i la jovialitat de la Festa Major (la portada n'és una evidència) i al mateix temps de la tristor i el buit que ens deixa la pèrdua d'una persona o, més ben dit, de dues persones conegudes i estimades per una gran majoria de campinencs: la col·laboradora d'aquesta revista l'Àngels Vila i Rius i en Segimon Costa, veí entranyable de Campins i jutge de Pau de Mosqueroles.

Hem dedicat quatre espais a recordar-los.

L'Àngels està present a les veus de Campins, que aquest cop, com a fet extraordinari, no tenen un nom propi. Han esdevingut la remor intensa dels sentiments d'aquells campinencs que més la van tractar i que aquest cop, de manera anònima, per voluntat pròpia, deixen constància de les vivències compartides.

L'escola que la va conèixer, també ha

volgut deixar constància escrita, en la veu del seu director, del pas de l'Àngels per les seves aules.

També la secció musical de Cançons i vivències, ha temperat el seu ritme per, amb la major sobrietat, dedicar una pregària musical, en veu de Georges Brassens, al record de l'Àngels.

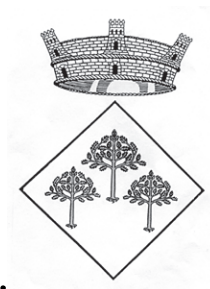
Per la seva part, en Francesc dedica el seu racó a la memòria del seu amic Segimon, que ell recorda com "enjogassada oreneta que trenca la disciplina de vol".

Amb tot això, les altres seccions habituals, on hi trobareu un dels còrvids més espavilats de casa nostra: la Garsa. També podreu aprendre a obtenir aigua tebia, fent servir energia renovable.

Podreu conèixer un dels campinencs d'origen més ancestral, de la ma d'en Sergi i sabreu una mica més de la Tardor i també qui era el Pep de Sant Climent. Tot això, en un altre número de La Mostela que, com sempre, hem fet amb la il·lusió que us infomi i us faci passar una bona estona. 🍪

L'AJUNTAMENT INFORMA

LES REGIDORIES DE L'EQUIP DE GOVERN, ELS DIES D'ASSISTÈNCIA DE CADA REGIDOR I L'HORARI D'ATENCIÓ AL PÚBLIC, EN EL PRIMER PLE ES VA APROVAR EL SEGÜENT :

CARTIPÀS MUNICIPAL :

-Andreu Tojà Brunet - Alcalde - President

Relacions Institucionals, Governació, Hisenda, Medi Ambient, Serveis Socials, Serveis públics i Personal al servei de l'Ajuntament.

Visites: Dilluns de 10 a 13 i de 17 a 20 h

-Andrés Sierra Dib - Tinent d'Alcalde i Regidor

Urbanisme i Habitatge, Obra Pública i Sanitat

Visites: Dijous de 19 a 21 h

-Javier Fernández de Mera Delgado - Regidor

Turisme, Comerç i Comunicacions

Visites: Dilluns de 18 a 20 h

-Carlos Iglesias Álvarez - Regidor

Cultura i Festes, Ensenyament i Esports

Visites: Dilluns de 18 a 19

-José Manuel Mendoza Toro - Regidor

Visites: Dimecres de 17 a 19

-Ricard Puig Pagès – Regidor

Visites: Dimecres de 17 a 19

-Eduard Romero-Girón Marcellán – Regidor

Visites: Dimecres de 17 a 19

Doncs ja s'ha acabat per aquest any la nostra Festa Major. S'ha fet amb l'única missió d'agradar i fer gaudir a tothom. Aquest any hem canviat per exemple:

-el menú del sopar popular, que després de vuit hores d'espectacular cocció va agradar a petits i grans.

fotos:ajuntament Campins

-Hem tingut com a novetats:

la 1a baixada d'andròmines que ha deixat clar que a tots ens agrada fer anar la imaginació;

el 1er concurs fotogràfic;

pels petits els inflables (tot un èxit) i pels grans els segways;

el jovent ha tingut música enlaunada després de les actuacions per allargar la festa.

I com sempre... tennis taula, trial, jocs, xocolatada, orquestra, missa, sardanes, aperitiu popular, festa de l'escuma, havaneres amb rom cremat i coca,..., o sigui, tot un desplegament d'activitats per a poder gaudir i esperar amb il·lusió i ganes de participar la propera Festa Major.

Hem d'agrair la col·laboració desinteressada a les persones que han organitzat les activitats que s'han fet:

Tennis taula: Toti i Ramon Antoja

Trial: Ramon Sarra i David Guardia

Andròmines: Sergi Sisó

Fotografia: Jordi Zaragoza

Així com la participació de molts veïns voluntaris sempre disposats a donar un cop de mà i als establiments que han aportat l'aigua, el cava, la xocolatada i l'aperitiu.

-Hem tingut un estiu plàcid, sense riscos d'incendis degut a les abundants pluges del mes de juliol i donem gràcies que a la Festa Major no han aparegut.

Poema sobre la Font de Montserrat que en Joan Santiago i Espert ha fet arribar a l'Ajuntament i ens ha semblat interessant publicar-lo al nostre espai de La Mostela.

LA FONT DE LA MORENETA

POEMA

El Montseny, muntanya noble
de la terra catalana,
veu com símbol d'aquest poble,
Montserrat, la gran germana.
Ell hi posa la bellesa
dels seus boscos i contrades;
ella hi mostra la fermesa
de virtuts que té arrelades.
I perquè aquesta semblança,
tingui sempre recordança,
a Campins una placeta,
les enllaça amb harmonia,
perquè hi canta nit i dia
la Font de la Moreneta!

Joan Santiago i Espert

JOAN SANTIAGO I ESPERT
BARCELONA AGOST DEL 2011

LA FONT DE LA MORENETA POEMA

El Montseny, muntanya noble
de la terra catalana,
veu com símbol d'aquest poble,
Montserrat, la gran germana.
Ell hi posa la bellesa
dels seus boscos i contrades;
ella hi mostra la fermesa
de virtuts que té arrelades.
I perquè aquesta semblança,
tingui sempre recordança,
a Campins una placeta,
les enllaça amb harmonia,
perquè hi canta nit i dia
la Font de la Moreneta!

Joan Santiago i Espert

Barcelona agost del 2011

EXPERIMENTS AUTÀRQUICS

PROBLEMES ESTIVALS

I^a PART, ELS PROBLEMES

marc boada

Des de 850 metres d'alçada la vista sobre el Vallès és meravellosa. En un primer pla s'observa l'espectacular fossa tectònica que caracteritza la regió i que només és comparable al Rift Valley de l'est d'Àfrica. L'horitzó es retalla amb la difusa línia del mar; més a prop s'albira l'imponent silueta del Montnegre; just a sota viles, camins, boscos i conreus tessellen el paisatge amb mil textures dolces i suggerents. De tot això gaudia fa uns mesos, tranquil·lament. Els dies es feien llargs, la frescor de la primavera es bescanviava poc a poc per aquella suau caloreta que fa reviure la natura. Pressentia tot mirant cap a la vall que el meravellós estiu era ben a prop. Quina joia!!!

O no. De sobte me'n vaig adonar que l'estiu comporta cosetes més vulgars que la bucòlica imatge que gaudia en aquell moment. Estiu també significa calor enganxosa, mosquits i vacances escolars..., què? He dit vacances? Déu meu! Calia reaccionar, pensar en alguna estratègia que fes més suportable la duresa de la canícula, alguna cosa on poder canalitzar l'energia infantil, de manera que els adults no ens trobéssim sota uns nivells excessius de pressió... tots els que som pares ja sabem de què parlem i jo com tots vaig decidir actuar amb rapidesa anticipant-me a una dura temporada de cangur aficionat.

Jo seguia mirant el paisatge, impàvid, inexpressiu, hieràtic, mentre dins meu el cor batejava angoixat i ple de basarda, com ens ho farem?, ho rumiava una i altra vegada. Primer vaig pensar en la migració anual anomenada "anar de vacances". Aquesta és una activitat típica d'alguns grups de la nostra espècie. Recordem que les poblacions europees i americanes tenen com a ritus fer petites migracions en massa en les que a mi també m'agrada participar. Descobreixes nous

paisatges, costums, menjars i com a delícia complement imprescindible, tot un seguit de molèsties que cal gaudir amb l'estoïcisme del monjo budista. En la migració t'enfrontes a reptes brutals, anul·lacions, cues, retards, i alimentació mancada de pa amb tomàquet. Totes aquestes coses et fan tan fort com els herbívors africans, que en les seves pròpies migracions han de creuar el riu Okavango posant en risc la seva vida, assumint que poden morir entre les dents d'un cocodril. Sí, pensava, aquest any també podem migrar, però, durant quant temps? Perquè les gallines, els gats, el gos, el be i la cabreta que conviuen amb nosaltres no vindran, ells no fan la migració!. De sobte un reflex em va enlluernar, era un llum potent, concretament el sol reflectit en la superfície de l'aigua, s'acabava de produir una mena de revelació mística. La resposta als meus precis era ben a prop, en forma d'una bassa rodona, gran, amb mooolta aigua per a que els nens hi poguessin passar bones estones.

Vaig mirar la bassa tot fent una estimació de les dimensions: uns set metres de diàmetre, gairebé dos de profunditat i el sediment acumulat durant trenta anys d'existència. Petit problema, vaig pensar, costarà fer net tot això... no avoriré al lector amb els detalls, però diré que extreure els trenta centímetres de fang i fulles del fons no va ser difícil, només molt brut. Tampoc diré que vam repassar l'interior, que hi aplicàrem un tractament anti-algues, que taparem les esquerdes, i que finalment la vam omplir de la meravellosa aigua del Montseny. No, no diré tot això perquè el més bo estava a punt de passar, i això sí que era interessant.

Va arribar el gran dia, la bassa era neta i polida, els seixanta metres cúbics d'aigua nítida i transparent brillaven sota el sol de juliol, tot era a punt.

Em vaig apropar lentament, gaudint de l'enorme satisfacció d'haver assolit l'objectiu. Em sentia com un turista americà a les càlides platges de Hawaii. Portava un banyador de moda, tipus surfista, unes ulleres de sol de disseny i la tovallola estampada sobre les esquenes. El meu nano volia assistir a l'estrena i també s'havia vestit per l'ocasió. Teníem a punt flotador, ulleres de natació, crema solar i unes llaunes per apaivagar la set, tot el necessari per un dia de bany que es plantejava llarg i divertit. Al cap d'uns segons era d'empeus al damunt del cantell de la bassa, vaig omplir els pulmons i amb un gràcil salt, amb un perfecte estil (això no és exactament cert) em vaig capbussar.

Ossstres!!! Estava tremendament freda!!! En unes fraccions de segon havia sortit de l'aigua, era tant gèlida com al pol nord!!! El meu fill, que ja sap que sóc una mica "tiquis-miquis" em deia que no n'hi havia per tant, i es va llençar sense por. Al cap d'uns instants també lluitava per sortir abans de quedar en estat criogènic. I quan va emergir em va mirar amb duresa: -Pare, això no pot ser-. Va recollir la tovallola i em va deixar ben plantat...

I ara què? Quines opcions em quedaven? Calia buscar alguna manera d'escalfar l'aigua o assumir un paper de cangur més actiu...

2a part, la solució.

Com escalfar aigua, mooolta aigua? I amb una despesa mínima? Tant econòmica com energètica? Aquest era el problema real. Un problema que d'altra banda pateixen molts humans i, atenció, per assumptes molt més seriosos que no pas aquest. L'energia, tant fàcil d'aconseguir per aquestes contrades, és una cosa menys repartida del que pensem. De fet el problema no és que no n'hi hagi, el tema és que costa molt de convertir-la en alguna cosa utilitzable. Sovint però oblidem que en la nostra societat tenim accés a molts materials

d'altíssima tecnologia que fan relativament fàcil captar, per exemple, l'energia del sol. Vaig prendre un termòmetre de precisió (informo que qui escriu això és un maniàtic dels decimals) i al mesurar la temperatura de l'aigua em vaig espantar, era exactament a 12,73° C. Després amb el telèfon com a font d'informació vaig saber que calia arribar a una temperatura de 22 o 23° C per gaudir d'un cert confort al submergir-se. És a dir, el repte era pujar en 10 graus la temperatura del medi líquid. Ufff. Escalfar deu graus uns seixanta metres cúbics significa que calen uns 600 milions de calories!!! Si es volgués fer en un sol segon caldrien uns 2500 milions de Watts, uffff. I això sense tenir en compte les pèrdues per refredament nocturn, per conducció tèrmica, per evaporació, etcètera. Si el problema és gran, la solució també ha de ser-ho. Mentre pensava, trist i ensopit en el repte que m'esperava, una imatge es va creuar davant dels meus ulls. De fet la bassa és on és perquè servia per abeurar les vaques i per regar. I per aquesta última aplicació algú, anys abans, havia utilitzat el típic tub de plàstic negre, de polietilè, d'uns 32 mil·límetres de diàmetre. Jo ja feia temps que l'havia recollit, enrotllat fent un gran cabdell, i encara era per allà, just davant meu. Vaig fer un petit experiment exploratori tot connectant la mànega del jardí a un dels extrems del tub, i en fer passar aigua la que va sortir era molt calenta, la temperatura era força alta!!! Bé, molt bé, començava a visualitzar el remei als meus problemes estiuencs.

Amb la precisió que em caracteritza vaig dissenyar una estructura altament tecnològica: amb uns quants pals, sobriers d'un tancat, vam construir una estructura de fusta: quatre troncs verticals, lligats entre ells amb vuit pals fent unes creus, clavats a terra. Al voltant hi vam enrotllar el tub de polietilè, fent una espiral de més d'un metre de diàmetre que vam afermar amb brides d'un sol ús, imprescindibles per qualsevol "macguiver" com cal. En total, més de trenta voltes, que van requerir de 150 metres de tub; amb això aconseguiríem captar la radiació del sol. Però jo volia més, tant que vam recobrir

tot el conjunt amb un plàstic transparent d'hivernacle, de manera que a la radiació s'hi sumaria l'efecte hivernacle, és a dir, l'aire de dins el plàstic aniria augmentant la seva temperatura de manera que per conducció tèrmica la temperatura encara pujaria més. Estava content. De les tres maneres que hi ha de transferir calor d'un lloc a un altre en feia servir dues: la radiació i la transmissió, i encara en quedava una, la convecció. Per sort va aparèixer sola, per sí mateixa. Ho va poder fer perquè la bassa és damunt d'un marge i per tant l'estructura amb el tub enrotllat de polietilè va quedar relativament baixa respecte la superfície de l'aigua i, com que vaig tenir la precaució de connectar l'entrada d'aigua freda a la base de l'estructura, quan aquesta s'escalfava començava a pujar, entrant de nou a la bassa. Aquest fenomen es coneix com a termosifó, i és l'encarregat de fer que l'aigua circuli "automàticament" pel sistema d'escalfament. Però jo volia més, així que hi vaig acoblar una bomba d'impulsió recuperada d'un experiment anterior, accelerant una mica tot el procés.

Va ser bonic, llàstima que els primers dies no va fer sol. Jo esperava impacient la canícula, el xaval no parava de preguntar —Pare, quan ens podem banyar sense congelar-nos? Aviat fill, era l'única resposta que podia oferir. Finalment un dia, el maleït capell de núvols que s'havia instal·lat damunt de casa va desaparèixer i va sortir el sol; l'astre rei lluïa amb tota la seva força enmig del cel claríssim del Montseny. A primera hora del matí vam mesurar la temperatura de l'aigua: 16°C; per arribar als 23 ja només en feien falta 7!!! Vam connectar la bomba i a última hora del vespre havíem assolit els 17 graus, yuuupi! A partir d'aquell dia va fer sol i quasi guanyàvem un grau diari. En un no res vam assolir una temperatura rècord de 24°C, i aquell dia vam gaudir realment del plaer del bany.

La bassa es va convertir en un fantàstic espai de joc, amb l'aigua sempre per sobre dels 22°C, força bé tenint en compte que qualsevol increment era sempre benvingut. El nen encara es queixava una mica, la volia més càlida, i jo en un intent d'engany li deia que

era calenta com una sopa.

Epíleg.

El proper any se celebra l'any internacional de l'energia sostenible per a tothom. Una excusa perfecte per plantejar-nos com ho podem fer per gaudir de més benestar amb menys energia insostenible. Caminar cap a una certa autarquia energètica pot ser una opció per a molts dels que tenim la sort de poder viure en un lloc com aquest, d'espai, de sol, i de la possibilitat de fer-nos les coses nosaltres mateixos, endavant!, animem-nos!!! 🍄

foto: marc boada

CREIXEMENT PERSONAL

EL PARADIGMA ALLIBERADOR DE LA MORT

myriam ponsa

El paradigma alliberador de la mort pretén donar sentit a la vida per preparar-nos per sentir la mort com una etapa més de la persona. Sovint el sentit que donem a la pròpia existència es basa més en un paradigma biomèdic, que dóna sentit a l'ésser humà a partir d'un cos, com a una matèria dificultant poder parlar d'esperit, d'ànima, energia o força interior. El llibre "De oruga a mariposa" d'Anji Carmelo ens parla de la transformació que podem realitzar en vida: pretén ensenyar-nos a entendre la vida com un intercanvi d'energia positiva en cadascuna de les relacions que tenim.

Si centrem la nostra capacitat de viure només a partir del cos, augmenta la nostra frustració davant de la vulnerabilitat d'aquest. La vida demana ser utilitzada per créixer més enllà del propi desenvolupament com a cos orgànic, demana donar, rebre i transformar la nostra energia.

Quan som capaços de sentir aquest aspecte immortal de nosaltres mateixos podem començar a viure amb majúscules, perquè podrem connectar amb nosaltres i amb l'altre creant espais permanents en el temps. Podent sentir-lo, estigui on estigui o en la forma que estigui. Podem seguir sentint tot allò que la persona ens va regalar en la relació terrenal sense deixar de viure'l a prop.

Uns parlaran d'esoterisme, altres de valors, alguns d'espiritualitat o energies i també podem fer referència a les teories de la física quàntica; però sigui quina sigui la paraula, el més important és que aquest pensament ens mostra un camí per viure la vida més plenament i entendre la mort com un pas propi del cos-matèria però no de la mort de l'ésser humà-espiritual.

El dol com a procés de vida i mort és una de les experiències humanes que menys desitgem

Viure vol dir comunicar-nos, compartir i estimar en vida, tot esperant la mort com a pèrdua d'un cos material i vulnerable, i entendre que la mort del cos és una etapa més de la nostra existència espiritual.

perquè suposa perdre parts essencials de nosaltres o la mort d'algú que estimem. Es tracta d'un moment dolorós per a uns i altres. Però cal viure preparant als nostres fills i a nosaltres mateixos per viure aquest moment com l'intercanvi de vivències en la vida material i com la continuació en una vida espiritual eterna.

Quan estàs vivint quelcom extremadament dolorós cal expressar tot allò tal com sorgeix i en aquest moment de xoc és quan s'està gestant la força per sobreviure. Costa entendre un guany a través de la pèrdua d'allò que estimem, però aquí radica l'empremta de l'amor. Aquest moment d'intercanvi amb nosaltres o l'altre ens pot facilitar la transformació, la unió cap a quelcom més fort, durador i positiu.

No serveix de res dir a la persona que pateix que té aquesta força, perquè el seu estat es revelarà encara més dient: "calla!!! no saps pel que estic passant". És un moment de callar, estar, escoltar, mimar, estimar i intentar comprendre el dolor i com s'està vivint. No aclaparar amb: vols...?, anima't, has de... , estàs bé? O fer tot el contrari: no fer ni dir res, perquè podem fer sentir a la persona més sola. Tan sols podem obrir la dimensió de compartir i acompanyar a la persona que viu aquest moment. poder fer això hem d'estar preparats perquè sinó projectarem la pròpia por a la mort.

La persona haurà d'aprendre a sentir l'energia del ser estimat ara que físicament no hi és; per això caldrà entrenar-nos en la vida terrenal i podem fer-ho quan compartim tot allò que forma part de la vida i que fa moure interiorment a l'altre com les seves inquietuds, aficions o estimant allò que ell/a estima. Així serà més fàcil seguir sentint-lo després de la seva mort perquè part d'ell/a formarà part de nosaltres mateixos.

La mort sobtada molts cops fa que si no l'hem treballat en vida, el dol sigui molt més dolorós, perquè el factor sorpresa i la mentalitat occidental d'espai, temps i matèria pot haver-nos fet oblidar la importància de treballar-nos espiritualment, a l'espera de no sé ben bé què i no resoldre relacions i sentiments que havíem guardat al tinter.

Viure vol dir comunicar-nos, compartir i estimar en vida, tot esperant la mort com a pèrdua d'un cos material i vulnerable, i entendre que la mort del cos és una etapa més de la nostra existència espiritual. Perquè la mort, com tots sabem, està present des del primer moment que hi ha vida i aquesta idea ens ha de fer entendre la vida amb totes les seves dimensions de transformació personal. 🍄

HISTÒRIES VAGUES

EN PEP DE SANT CLIMENT

joan lópez

En els confins de Riells, al peu del Montfort, hi ha la casa de Sant Climent. (La casa vella ja no hi és. Abans de la crisi s'hi construï, en el seu lloc, un casalot inflat, desmesurat i il·legal, que mai va arribar a ser habitat. Avui roman buit, mentre l'Ajuntament valora la possibilitat d'aterrar-lo.) A un tirat de pedra de la casa es coneix encara un pedregoler que, segons la tradició, correspon a les restes de la capella de Sant Climent. D'aquest temple, a penes se'n tenen notícies, cap llibre en parla, però la tradició li atribueix un origen molt antic.

Un dia, un historiador amb ulleres es presentà al mas, atret pel passat incert de Sant Climent. Llavors, hi havia de masover en Pep, que sortí a rebre'l. Parlaren de l'ermita i en visitaren les restes. En Pep sabia el que es deia i parlava amb precisió. L'historiador entrà en un estat d'excitació creixent. Prenia notes i ho fotografiava tot. Llavors, com si només li faltés una peça per completar el trencaclosques, demanà a en Pep des de quan no se celebraven misses a Sant Climent.

—Ui! —exclamà en Pep, sacsejant la mà i deixant la resposta suspesa en l'aire. L'historiador, amb la respiració continguda i el cor desbocat, sentia l'excitació pròpia de qui està a punt de culminar una investigació de molts anys. Era la dada precisa que li faltava per posar llum en les restes arqueològiques més enigmàtiques de la comarca. En Pep, finalment, contestà:

—Ui, no s'hi fa missa des d'abans del Diluvi! I dit això, prengué la fanga i se'n tornà a l'hort. L'home de les ulleres, visiblement irritat, es ficà la llibreta a la butxaca de l'americana, marxà d'una revolada i no tornà mai més a posar els peus per Sant Climent.

La llegenda diu que la missa no començava fins que no arribava la mestressa del Bodaixó. És curiosa, aquesta dita referida a una petita

masia molt llunyana, situada en el límit parroquial, a l'altre costat de la vall de la riera d'Arbúcies. A prop de la casa hi ha el pla de les Bruixes, i això em fa pensar que la mestressa del Bodaixó n'era. No ens ha pas d'estranyar, perquè de "Sant Hilari a Arbúcies, dotze cases, tretze bruixes". Ara s'entén que, a Sant Climent, les misses no hi devien començar mai, perquè difícilment una bruixa voldria assistir-hi.

En Pep tenia un fill, anomenat Ramon. Arribà un dia que calgué casar-lo, però no amb una dona qualsevol. Contemplà totes les possibilitats. Després de molts dies de rumiar, en Pep decidí que el seu fill es casaria amb la Maria de Can Pirotillo. Un dia, al Casino d'Arbúcies, preguntat per la jove, en Pep respongué:

—Fenomenal! És la millor noia que podíem haver trobat. L'hem ensopegada a base de bé —contestà, entusiasmat, el pit inflat.

En efecte, el sogre es delia per la seva jove, i a la noia no li faltava mai res. Si necessitava calés, només havia d'obrir la boca, que en Pep corria a posar-se la mà a l'armilla.

Per aquells dies, la Maria volgué visitar la seva mare. Era vespre. S'assegueren a la llar.

—Mare, tinc un problema: el sogre em demana peça.

—I tu, què li has dit? — preguntà la mare, inquieta, tirant el cos endavant.

—Que no! Què haig de fer?

Llavors la mare li contestà, com si recités un refrany ancestral:

—Mira, filla, com que és una cosa que no es gasta, per tot abasta. El que s'ha de mirar és que a les cases hi hagi salut, tranquil·litat i bona harmonia.

En Pep se sentia un home cofoi i afortunat, i com que els motius se sabien, una nit de Nadal, el jovent de Riells li gastà una broma mentre dormia. Uns quants mossos pujaren a Sant Climent, desmuntaren la carreta i, peça a peça, la baixaren muntanya avall, fins a Marlet, on la tornaren a muntar. L'endemà, en Pep enfollí, creient que li havien robat la carreta. Finalment i per evitar mals majors, li fou dit que l'havien trobada a la casa de Marlet. Aquell pobre home, hagué de baixar-hi amb els bous, per camins infernals, i no s'hi estimbà amb els animals de pur miracle. I un cop els lligà a la carreta, no va tenir més remei que tornar a casa, voltant per Breda.

Així és com el jovent es divertia abans de la Guerra. Aquella va ser una de les bromes més sonades que es recorden en el veïnat. 🐛

il·lustració: c. pucne

ASSOCIACIONS

PENDULUM Associació per a la difusió del coneixement científic

El projecte Difusió del coneixement de l'Associació Pèndulum aporta un component vivencial de les activitats científiques, de debat i recerca, amb metodologies que fomenten la creativitat multidisciplinària, dirigides a escoles, universitats, associacions, fundacions, i al públic en general del Montseny.

Visitable del 18 d'octubre al 4 de novembre de 2011.

Dates a retenir:

Encesa de la pila, dimarts 18 d'octubre.

Bitllat, setmana del 18.

Cuita, fins al 4 de novembre.

Extracció del carbó, a determinar.

Contingut de la visita:

- Recepció dels visitants, expliquem les activitats que farem durant tot el dia.
- Encesa del foc amb mètodes tradicionals, fregant pedres, branques, amb la baula, etc, tot fent una valoració del foc en l'història de la tecnologia i la seva presència en totes les activitats humanes.
- El foc i el bosc. Aprofitament forestal dels recursos, la gestió tradicional del bosc, la protecció del medi forestal.
- La pila carbonera. Els visitants podran veure una pila real en funcionament i en faran una de petita per cada grup incloent el procés de encendre-la.
- Fusta, carbó i cendres. Una aproximació a subproductes com el lleixiu de cendres, el sabó, etc.
- El carbó com a combustible. Aprofitant el carbó que vam fer l'any passat hem preparat una farga on farem ferro a partir del mineral portat de la vall ferrera. Els

visitant podran veure com s'obté, amb un forn de mes de dos metres d'alçada que assoleix una temperatura de 1500° c.

- Forjar ferro. Consisteix en fer una demostració del treball en calent dels metalls, observar la seva plasticitat en calent.
- Altres aplicacions del carbó vegetal.
- Comiat.

Durada de l'activitat, tot el dia.

Direcció científica i demostracions, Marc Boada.

Coordinació i monitoratge, Moira Costa.

Organitza: Pendulum, associació per a la difusió del coneixement científic.

Accés, kilòmetre 14 de la carretera de Campins a santa Fe. Apte per autocars. 🚗

fotos: pendulum

AMPA ESCOLA L'ALZINAR

Fins el curs passat, a l'escola de Campins, l'única activitat extraescolar que s'oferia era la de piscina les tardes dels dijous no lectius.

Enguany, l'AMPA ha posat en marxa una sèrie d'activitats extraescolars (sense cap guany per l'AMPA) que es realitzin al mateix Campins i que comencin just quan acaben les classes. Entre elles hi trobareu: anglès, bàsquet, circ, experiments, exploració creativa, futbol, iniciació als esports, ioga, repàs i teatre.

Amb aquesta proposta, la intenció és la de donar un cop de mà als pares treballadors que fan rallies per arribar a l'escola a temps de recollir els seus fills (ara surten a les 16:30), donar vida al poble i feina a gent del poble (la majoria les realitzaran veïns de Campins), oferir activitats interessants per als nens i disminuir la quantitat de viatges que cada família realitza a Sant Celoni, amb el considerable estalvi energètic (en combustible i en temps) que això pot suposar.

És el primer cop que ens hi posem, no tenim experiència, però sí bones intencions, per això demanem paciència i consideració als pares interessats 🚗

REFRANYS I ENDEVINALLS

joan antoja

ENDEVINALLA

**És groc com el safrà
i per tot es pot posar.**

Bo és donar un consell,
però millor el remei.

Els uns patim, els altres
petam, i tots petem.

En el cau dels conills
el que fan els pares fan
els fills

ΠΟΛΙΤΙΣΤΟΣ

DES DE LA PARRÒQUIA

EL VIATGE DE TÀNATOS

shalom

Tànatos (o Thanatos), a la mitologia grega, era el déu que representava la mort suau, germà d'Hipnos (o Hypnos), déu del son. És a dir, que ja de ben antic es relacionava la mort amb una acció semblant a quedar-se dormit.

No obstant i això, a ningú no li resulta fàcil parlar de la mort, perquè culturalment tendim a patir-la, a amagar-la, a tancar-la amb pany i forrellat, i sota moltes capes, perquè sovint la vivim amb sofriment i com una pèrdua, com un final. Una catàstrofe.

És tal el sentiment de desolació i desesperança davant la desaparició d'un ésser estimat, que se'ns fa imprescindible viure un procés de reconstrucció i d'encarament de la nova etapa que comença, el que coneixem com el dol. Sense aquest procés, la mort es veu com un enemic implacable, invencible, quan, en realitat, és un fet natural, que existeix com a part del cicle vital complet.

Aleshores, com es pot encarar aquesta nova situació, que ens trasbalsa profundament i ens deixa, aparentment, sols i desorientats, enmig de la foscor? On trobar la fortalesa necessària per incorporar-nos a la nostra vida quotidiana, com si res no hagués passat, quan per dins ens corrou un sentiment desconegut, que ens tira avall, avall?

Ens fa falta trobar algun camí, alguna manera personal, i també compartida, de poder aconseguir recuperar la tranquil·litat i experimentar positivament, i des del primer moment, que existeixen maneres d'aprendre a créixer espiritualment, que ens ajudaran a entendre el nostre dolor, físic i emocional, a acceptar la malaltia i a deixar marxar en pau al qui ha traspassat, d'una manera menys dramàtica i més esperançada. Pot acabar essent una experiència enriquidora per a nosaltres mateixos i per als altres.

Per als cristians, la figura de Jesús ens serveix

de referent. El Fill de Déu no resta indiferent davant el sofriment i la mort. A les pàgines de l'Evangeli de Sant Joan trobem el relat de la mort de Llätzer. Jesús es mostra "commogut i contorbat", senyal inequívoc de la seva vessant humana, però deixa ben clar que per a Ell, la mort no té la darrera paraula: "Aquesta malaltia no portarà a la mort, sinó a la glòria de Déu". I ens anticipa el que serà el seu propi procés, tot i ser el Fill de Déu estimat: "Jo sóc la resurrecció i la vida. Qui creu en mi, encara que mori, viurà; i aquell qui viu i creu en mi, no morirà mai més".

P.D.: Pot ser d'utilitat per aprofundir en temes com l'acompanyament i el dol la lectura del llibre "El viatge de Tànatos", editat per JP Libros, obra de la Shanti Nilaya Unitat d'Acompanyament (SNUA), de l'Hospital General de Catalunya. 🍄

VEUS DE CAMPINS

ÀNGELS VILÀ I RIUS, IN MEMORIAM

DEIXA QUE FLUEIXI, AMB SENZILLESA

**àngels vilà i rius
gemma casanovas**

fotos: arxiu familiar Danés

Les “veus de Campins” que teniu a les mans són molt diferents a les d’altres ocasions. Segurament seran úniques i irrepetibles. Aquest cop, no és l’entrevistat el qui desgrana records i vivències, sinó que esdevé ben a l’inrevés, són unes veus que surten del cor de moltes persones les que parlen d’algú que ja ens ha deixat. No tenen cap altra pretensió que expressar un sentiment compartit. Per això no importa qui, ni on, ni quan. Simplement es tracta de deixar fluir, els pensaments, els records i aquells racons de la memòria que omplim amb petits detalls que ens fan somriure, com feia ella, amb senzillesa.

No són veus que vulguin parlar des de la desolació ni la desesperança, tampoc busquen dir el que ja ha estat dit. Ben al contrari, són veus serenes, agràides per tantes coses que vam tenir el privilegi de viure conjuntament, a l’escola, al grup de lectura, a la parròquia, a La Mostela... conscients que es tanca una etapa i en comença una de nova.

Els fils que no es veuen

Sembla un tòpic, però ben mirat, estem tots interconnectats per fils invisibles que ens uneixen o ens separen, segons el moment de la vida i de les circumstàncies. Formen un entramat complex, d’una riquesa infinita, que a l’Àngels la fascinava. Per això gaudia tant amb “Les veus de Campins”, i amb les micro-entrevistes que feia, perquè en cada persona entrevistada veia un món, una història per explicar que no es podia perdre, que havia d’afloiar, perquè la vida quotidiana, les presses i la manca de temps poc ajuden a parlar de sentiments i emocions. Calia fer alguna cosa. I alguna en devia fer, perquè va aconseguir d’una manera callada i subtil

que gent que no tenia ni aficions comunes ni vincles aparents, acabessin relacionant-se i compartint vetllades i vivències, o gaudint d’un dia de sol.

D’Arenys de Munt a Campins, passant per Montmajor

L’Àngels va néixer a Arenys de Munt, al Maresme. Es van conèixer amb en Joan, un noi d’Arenys de Mar, fa més de vint-i-cinc anys. Com passa amb moltes parelles, la seva relació de joventut va viure diferents vicissituds, fins que finalment es va consolidar i va donar fruits. El caràcter de l’Àngels,

pacient, però ferm i resolt, ja apuntava des de bon començament, quan es van instal·lar a Montmajor, en una casa de pagès.

La vida els va portar a Campins, amb la Maria, on va sorgir l'oportunitat d'instal·lar-se a Sant Guillem, un lloc emblemàtic del poble. La seva presència, en un principi, es va viure com un esdeveniment, però poc a poc, amb el treball d'en Joan des de l'Ajuntament, i amb el saber fer de l'Àngels, des de l'escola, com a mestra d'educació física, tots dos bolcats a fer de Sant Guillem un indret a recuperar, aquella parella amb una filla petita es va anar integrant a la vida del poble d'una manera natural i planera, sense estridències.

El quart membre de la família

Quan la malaltia arriba a la família, la notícia és un gran cop. En calent, no es viu de manera tranquil·la, sorgeix un sentiment de rebel·lia, no s'ho poden acabar de creure, tan jove... Per què ens passa a nosaltres? Què hem fet per merèixer-ho? Un cop superat el primer impacte, és dóna pas al treball interior, s'imposa la manera de fer les coses, tan característica,

des del cor. Busquen informació, llegeixen, comparteixen la vivència... A la vora la llar de foc, en un article d'un oncòleg de l'Hospital General de Catalunya, troben la clau de volta i comença la visualització: a casa ja no en són tres, sinó quatre. Un convidat de pedra que prendrà protagonisme i amb el que caldrà aprendre a conviure.

El malalt pateix la seva malaltia, però el seu entorn també. Per això, es fa necessari obrir la ment, no tancar-se en un mateix i buscar la manera de treballar per recuperar la confiança, i això només s'aconsegueix des de la serenitat.

L'àvia Montserrat i el seu llegat

Explica la família que la mare de l'Àngels, l'àvia Montserrat, també va morir de la mateixa malaltia, un càncer, que la va portar a traspasar en tres mesos. No obstant i això, va tenir temps de deixar un llegat molt profund. Va marxar deixant les coses ben endreçades. L'Àngels va recollir el seu testimoni, i s'ha repetit en ella i en els seus aquella vivència. És compartit entre els seus amics i coneguts

un sentiment: que va acceptar la malaltia, que va durar vuit anys, amb serenor, però sense doblegar-se ni resignar-se sense més. Va agafar el toro per les banyes, fent tot el possible per combatre-la, amb la medicina tradicional, amb l'alimentació, amb tot el que va poder. Va ser una lluita en tota regla, però pacífica, sense enuig, sense ràbia, sense plans, preparant-se espiritualment.

El sentit de l'humor i la superació

Hi ha persones introvertides, tímides, a les que no els resulta fàcil relacionar-se amb els altres. Sovint es confonen els seus silencis amb alguna altra cosa que no té res a veure amb el que bull en el seu interior. S'ha de tenir una mica de paciència, i "rascar una mica", com deia l'Àngels, perquè tots tenim un potencial que val la pena explorar i compartir, encara que, sovint, cal obrir camins i treballar-s'ho amb esforç i voluntat.

Diuen els qui van viure més estones amb ella en els darrers mesos, quan ja l'evolució de la seva malaltia va agafar una embranzida imparabile, que no la van sentir queixar-se

si l'Àngels, des de l'infinít, pogués veure i sentir el que han dit d'ella petits i grans, segurament somriuria i tindria "una mica de vergonya"...

ni maleir la seva sort. Ans al contrari, mirava de treure ferro a les situacions, fent alguna broma, dient les coses pel seu nom (com en el darrer Aplec de Sant Guillem, quan va voler sortir a compartir la trobada, conscient que potser seria l'última) o agafant-se les coses amb aquella fina ironia, només a l'abast d'algú amb una profunda i rica vida interior.

Tampoc no s'avergonyia dels senyals que la malaltia anava deixant en el seu cos, com la pèrdua del cabell o la manca de forces per fer les coses. Aquesta ferma voluntat de superar-se, que podria semblar duresa, la va portar a no voler renunciar a participar en els actes que s'organitzaven al poble, encara que fos anant-hi amb la cadira de rodes.

La passió per la lectura

De tots és sabut que la lectura era una de les principals aficions de l'Àngels. Mentre va poder, no es va perdre les sessions del grup de lectura de Campins "Al voltant d'un llibre", o la diada de Sant Jordi, en els que participava activament. Inesborrable és el record de la seva participació en la sessió dedicada a "L'habitació de convidats", d'Helen Garner, la lectura d'un fragment del "Món groc", d'Albert Espinosa, o bé el poema que va triar en la

sessió de cloenda del curs, el juny passat, de Henry David Thoreau, del llibre "Walden o la vida als boscos":

"Vaig fugir als boscos perquè volia viure amb un únic propòsit: fer front només als fets essencials de la vida i veure si era capaç d'aprendre tot allò que m'havia d'ensenyar. No volia descobrir, a l'hora de la mort, que ni tan sols no havia viscut. No desitjava viure res que no fos vida. M'agrada tant, la vida! Ni practicar la resignació, tret que no fos absolutament necessari..."

Tristesa i alegria, dolor amb esperança

En el cotxe que la portava camí de l'església d'Arenys de Munt, plena a vessar, per assistir a la missa de comiat, que la pròpia Àngels havia pensat i compartit, la seva filla Maria expressava al seu pare un sentiment que convida a la reflexió: "Pare, no sé el què tinc. Per una part estic trista, perquè no veuré més a la mare, però per l'altra... és estrany... estic contenta i orgullosa de com ha anat tot"

En Joan comenta en veu baixa que si l'Àngels, des de l'infinit, pogués veure i sentir el que han dit d'ella petits i grans, segurament somriuria i tindria "una mica de vergonya"... 🍄

METAFÍSICA XINESA

氣

LA TARDOR

j. lacruz gil

Amb aquest article acabo amb la visió que he volgut donar de les estacions climàtiques des del punt de vista de la Metafísica Xinesa però també amb referències a la nostra cultura. Tot i que si us fixeu, he relacionat les 4 estacions i els cinc elements... i ens en falta un d'element: la terra.

La tardor està relacionada amb l'element metall. Els seus colors són els blancs perquè ja arriben les primeres neus i les primeres glaçades, els daurats i argentats pels colors del bosc i els jocs de llum de les postes de sol i la humitat que comença a cobrir-ho tot i dóna sensació de lluentor.

La natura sempre està enfeïnada però a la tardor una mica més perquè el temps li va en contra... no pot encantar-se i badar com a la primavera o a l'estiu. Cal anar per feina per preparar-se per l'hivern. Els arbres deixen anar tot allò que no els servirà més i els animalets mengen tant com poden per engreixar-se i tindre reserves per l'escassetat d'aliments de l'hivern.

La tardor, l'element metall, ens parla d'eficiència quasi perfecta per no dir perfecta del tot. És el perfecte súbdit, obedient, treballador, eficaç i eficient però també el perfecte líder. Representa també la norma, la llei, la moral perquè cal fer-ho tot bé, a consciència i de pressa. També és el moment de la reflexió, de la presa de decisions importants ... és la vellesa ... i cal anar a l'essència, a allò que realment vull, em convé i necessito. Ja estic de tornada de tot i només vull l'essencial. Durant la primavera i l'estiu puc somniar truites, badar, gaudir, passar-m'ho bé, riure ... ara toca posar-se més seriosos i anar per feina.

A la tardor arribem al final del cicle i per això és un bon moment per fer balanç. La cultura hindú, amb la medicina ayurvedica ens convida, com a la primavera, a fer dietes

de purificació per netejar tot allò que hem acumulat i que ni ens serveix ni ens fa bé al cos. La metafísica xinesa, a més, ens parla de la reflexió i de la serietat del moment. Cal mirar dins nostre i començar a preparar-nos per l'hivern. Cal recollir-se i reflexionar, fer balanç de l'etapa que hem viscut.

A la nostra cultura, la tardor també és un període de reflexió. A la tardor celebrem la castanyada. La castanya, els panellets i els moniatos són aliments molt energètics que ens fan acumular reserves al cos... i ho celebrem la vigília de tots sants, dia en què recordem a tots aquells que ja no són amb nosaltres físicament.

Són moltes les cultures i tradicions antigues que fan o feien celebracions molt semblants. La metafísica xinesa però ens explica que el moviment relacionat amb el metall és com el d'un cargol que es colla a una fusta. Entra girant i cap endins simbolitzant, aquest moviment, el que hem de fer nosaltres... anar cap endins. Aquest moviment també és cap avall, i això és el més important, perquè a l'anar cap avall el que fem és agafar embranzida per tornar a pujar amb força.

La imatge és la d'una persona que té una galleda (el metall, els seus dons) i ha de regar unes plantes (la fusta, la seua vida). L'acció també és el metall, el que ha de fer. S'ajup al riu (aigua) per omplir la galleda i poder regar les plantes (la fusta) que donaran flors i fruits (el foc), és a dir, si sóc responsable amb la meua vida, trobaré la força per anar endavant, créixer, millorar i donar bon fruit. El metall, ja veieu, és molt important malgrat la seua seriositat, avorriment i fixació pel deure, la moral i la llei. Tot això és el que ens dóna esperança per poder seguir endavant ... a la nostra cultura també tenim un significat semblant... a la tardor comença l'Advent... 🍁

fotos: creative commons
Ferran Moreno Lanza

LA CONSULTA VETERINARIA

MEDICAMENTS EN ANIMALS

ATENCIÓ AMB LES DOSIS!

marta martín

Sovint em trobo amb propietaris de gossos i gats que em diuen que han medicat a la seva mascota amb el mateix que prenen ells perquè té la mateixa dolència.

Mai hem d'administrar cap medicació sense haver-ho consultat amb un veterinari, ja que les dosis en els animals no són les mateixes que en les persones. No es tracta només de la diferència de pes, sinó també de la concentració del medicament, de la pauta d'administració, del principi actiu i de la raça de gos en algun cas.

Un error molt comú és el del cas de l'àcid acetilsalicílic (o el que coneixem per Aspirina): en els nens de 2 a 4 anys es pot administrar a una dosi de 125mg cada 4 hores (una Aspirina

infantil cada 4 hores). Els gats metabolitzen l'àcid acetilsalicílic molt poc a poc i la dosi recomanada és de 5mg per gat cada 72 hores (25 vegades menys dosi i cada 3 dies!!!!). Així que si creiem que el nostre gat està refredat i decidim donar-li aspirina (perquè a nosaltres ens va molt bé...) això sí, la infantil perquè ja entenem que un gat pesa poc, amb força probabilitat podem quedar-nos sense gat!!!! Quan una persona té vòmits sovint pren Primperan (metoclopramida). Quan un gos vomita, hem de considerar la possibilitat que s'hagi menjat alguna cosa que se li hagi pogut quedar clavada en algun tram del digestiu (un os, una astella de fusta, una agulla,...) abans de decidir el producte a administrar-li, ja que la metoclopramida estimula la

motilitat intestinal (fa que el contingut de l'intestí avanci cap al final) i, si li administrem Primperan podem fer que el que tingui clavat encara es clavi més i provoqui una peritonitis (infecció de la cavitat abdominal) i haguem d'operar d'urgència.

Un altre exemple és el de la ivermectina i els seus derivats (que es fa servir com a antiparasitari extern), que no es pot administrar en els gossos de la raça Collie ni en els seus creuaments.

Podríem citar un munt d'exemples més, però el que ens ha de quedar clar és que les conseqüències de "l'automedicació" poden arribar a ser fatals, i hem de tenir en compte que sempre hi ha algun centre veterinari a l'hora que sigui al que podem trucar per preguntar. 🐾

dibuix: c. puche

TRES MESOS DE CIÈNCIA

carles puche

L'UNED (Universidad Nacional de Educación a Distancia) llança un programa per a deixar de fumar via Internet.

L'addicció al tabac és una de les causes de mort prematura més importants del primer món. Aquesta addicció està causada per l'efecte de la nicotina en diferents àrees cerebrals. En absència d'aquesta droga, el consumidor pateix abstinència física i psicològica i degut a les dolències respiratòries, cardiovasculars i càncers que pot desenvolupar, ja es considera una malaltia més i és una de les primeres causes de mort en el primer món.

Degut a l'alt poder addictiu que té el tabac, abandonar aquesta addicció és molt complicat i encara que s'han provat moltes teràpies, la realitat és que l'índex de fracàs en els fumadors a l'intentar deixar aquest hàbit és molt elevat. En aquest context, la Facultat de Psicologia de l'UNED ha decidit posar a punt un programa per Internet per a deixar de fumar. Aquest programa permet contactar amb professionals psicòlegs via Internet sense necessitat d'acudir de manera presencial a la consulta mèdica, de manera que s'eliminarà així, qualsevol tipus de barrera física i, a més, qualsevol persona des de qualsevol part del món podria seguir aquesta teràpia.

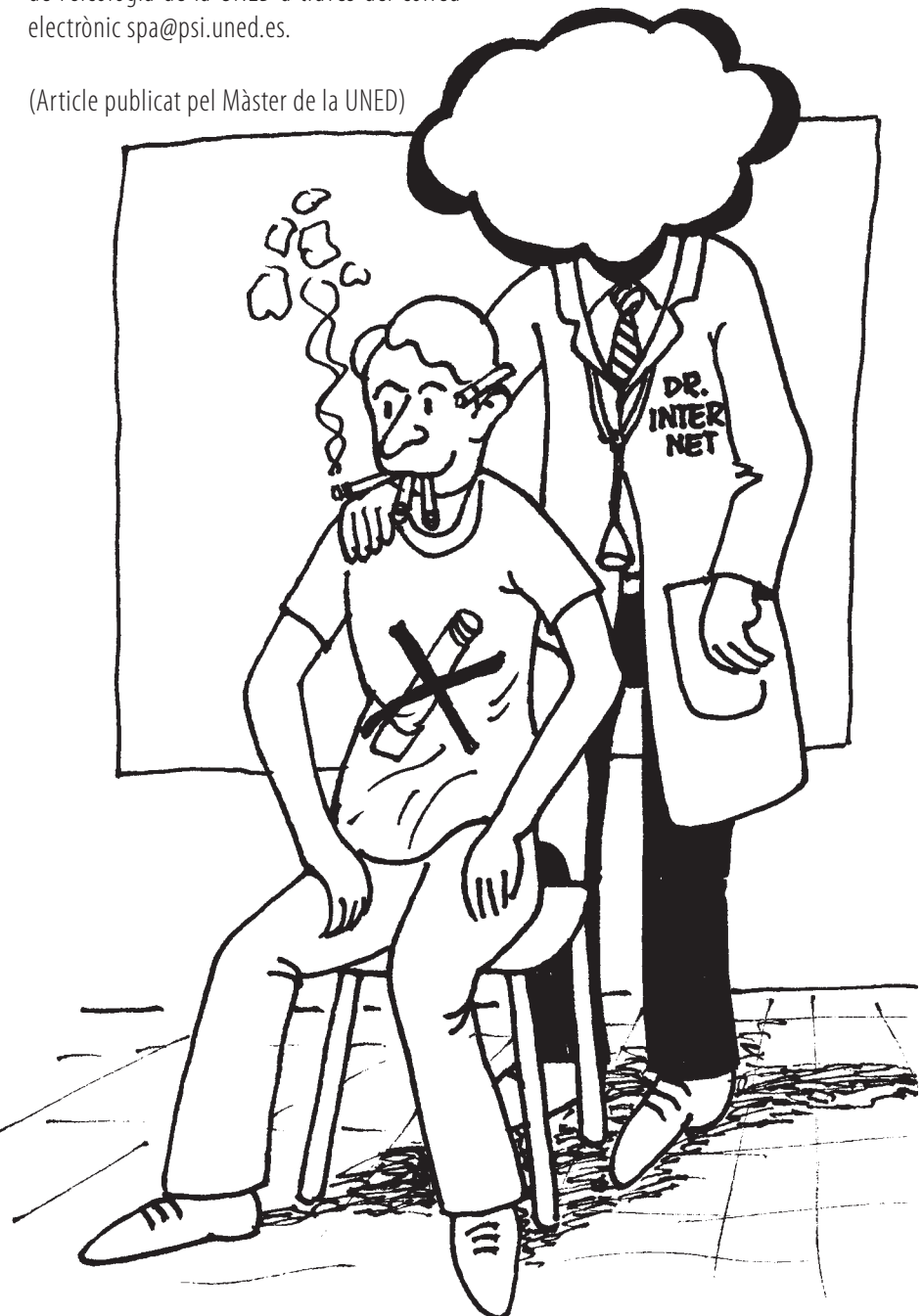
Aquest programa té una duració de quatre setmanes, durant les quals els pacients seran sotmesos a diferents tractaments a través d'Internet, com avaluacions psicològiques per a determinar si hi ha algun trastorn més greu que requereixi d'intervenció professional més específica. Durant les quatre setmanes, els professionals del programa, enviaran de manera recurrent, informes als pacients per a indicar-los i explicar-los el seguiment del programa i la seva evolució. Al final de les quatre setmanes, igualment, es fa un seguiment dels pacients per a evitar

recaigudes i garantir al màxim l'abstinència a la droga.

Aquest programa ofereix, així, una nova alternativa terapèutica per a combatre l'addicció al tabac, més barata i pràctica, al poder realitzar-se des de casa via Internet i des de qualsevol lloc del món.

Per a més informació contactar amb: El Servei de Psicologia Aplicada de la Facultat de Psicologia de la UNED a través del correu electrònic spa@psi.uned.es.

(Article publicat pel Màster de la UNED)

Troben per primer cop a Càceres una punta de llança de més de 9.000 anys d'antiguitat. Representa el prototipus d'element de caça dels grups de Paleolític superior i Mesolític.

L'Equipo Primeros Pobladores de Extremadura (EPPEX) ha donat a conèixer la troballa d'una punta de llança de més de 9.000 anys d'antiguitat que es va localitzar durant la campanya d'excavacions duta a terme a la Cueva El Conejar, a Càceres, coincidint amb les vacances de Setmana Santa. La descoberta s'ha fet pública dimarts 6 de setembre coincidint amb la visita del nou equip de govern de la Consejería de Educación y Cultura de la Junta de Extremadura a la Cueva de Santa Ana, a la mateixa ciutat esmentada, on aquests dies s'efectua una intervenció arqueològica.

L'atzagaia fa uns 5 centímetres de longitud, està elaborada amb una banya i està molt ben conservada. Antoni Canals, codirector de l'EPPEX i investigador de l'Institut Català de Paleoecologia Humana i Evolució Social (IPHES), ha destacat: "presenta unes marques de caça i és una peça molt similar a les que s'han trobat en altres jaciments francocantàbrics com Bolinkoba al País Basc, Los Azuelos i Cueto de la Mina a Astúries, Altamira i El Pendo a Cantàbria, amb una cronologia que va de fa 28.000 anys als 9.000 anys abans del present".

Segons Antoni Canals, "això demostra l'homogeneïtat cultural que va haver-hi a tota Europa durant el Paleolític superior". I ha afegit: "a Càceres és la primera vegada que trobem una atzagaia. Aquesta peça, descoberta a la Cueva El Conejar, juntament amb el material del Paleolític superior que ens ha aportat la Cueva de Maltravieso, configura el context cultural d'aquest període, que gaudia d'una població estable d'homínids".

La nova atzagaia representa el prototipus d'element de caça dels grups de Paleolític superior i Mesolític. "Aquests objectes expressen una conducta humana moderna i complexa vinculada a la planificació, pel que fa a poder capturar animals que es troben més distants dels homínids i amb més garanties de seguretat", ha observat Antoni Canals.

(IPHES - Institut Català de Paleoecologia Humana i Evolució Social)

foto: EPPEX

L'ESCOLA

QUAN MARXA UNA MESTRA

miquel à. ruiz

Ens ha deixat l'Àngels en el juliol més plujós que recordo. L'aigua, la pluja, és vida i el cel ha volgut omplir-nos de vida potser per compensar-nos per la vida que s'enduia.

L'Àngels ha estat una bona mestra. De la mestra recordem l'extraordinari nivell de les seves programacions de l'àrea d'Educació Física, l'organització de les trobades d'atletisme, la seva implicació en el claustre... De la dona recordo un migdia que va entrar a l'antiga escola amb el Joan; portava uns dies de baixa amb una lumbàlgia que era l'anunci d'una metàstasi, em van donar la mala notícia, vaig posar una cara de circumstàncies i quan van sortir, encara serien a la plaça, vaig renegar com no tinc costum de fer-ho. Va ser l'inici de la seva gran lliçó: ens ha ensenyat què és la vida. L'Àngels no es va jubilar mai, ella ha estat sempre una mostra, un paradigma de vida. Als alumnes se'ls ha de repetir moltes vegades la lliçó perquè l'aprenquin i l'Àngels exemplificava repetidament en ella mateixa una lliçó de vida.

A final de curs, ja molt escassa de forces, encara va sol·licitar amb el Joan una reunió amb el mestre per coordinar-se en l'educació de la seva filla. I quan la va matricular a l'institut, els professors de l'IES es van quedar molt sorpresos per l'interès que hi va mostrar. Sempre aguantava estoicament les reunions i feia valuoses aportacions, no delegava al centre l'educació de la Maria, sinó que col·laborava conjuntament en una tasca tan bonica com compromesa: l'acompanyament d'un fill/a en el seu creixement personal.

No tan sols l'escola ha perdut una mestra, les seves lliçons no se les endurà el vent, també l'AMPA ha perdut un dels seus membres més actius. Ella va ser la promotora de la cooperativa per a la reutilització dels llibres de text. Va impulsar la iniciativa, summament educativa, de recuperar els llibres d'un curs per a l'altre. Els alumnes aprenen a valorar i tenir cura dels seus llibres que cediran després als seus companys més petits. Ella es preocupava que estiguessin folrats, etiquetats i en bon ús. L'Àngels estimava els llibres i estimava l'escola. És un luxe per a l'escola tenir mestres i mares com l'Àngels.

Les últimes imatges de l'Àngels em recorden les de la mare Teresa de Calcuta, com més minvava el seu cos més creixia el seu esperit. 🍄

foto: m. a. ruiz

LA MOSTELETA

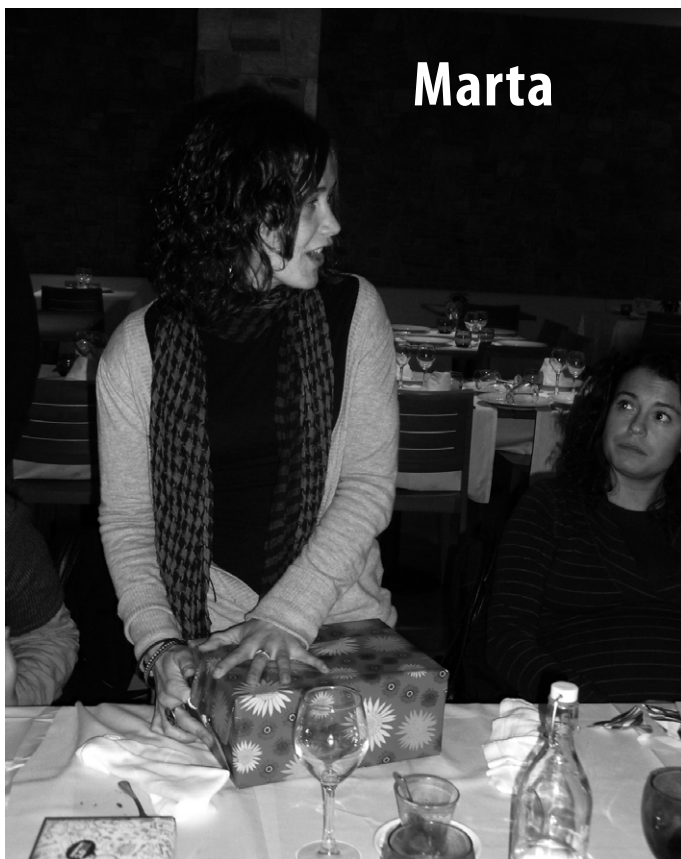

Abans de mirar endavant, convé mirar enrera. Fem, doncs, una ullada al curs passat. Vet aquí unes imatges que, com és sabut i debatut, valen més que mil paraules.

MEMÒRIES A LA RETINA

Endarreriment de l'edat de jubilació dels mestres.

Com cabres...

com autèntiques cabres!

també hi va haver ball de bastons.

Sembla l'anunci d'un dentífrici. Va venir la dentista...

On va aquest?

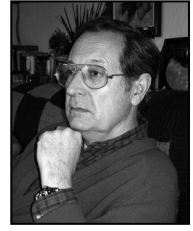
Tu natural, que surts a la foto.

CANÇONS I VIVÈNCIES

IN MEMORIAM

LA PRIÈRE

jaume vilà

Quan es produeix la mort d'una persona propera, d'una manera tant cruel i inexorable com en el cas de l'Àngels, l'única cosa que em surt de dins és guardar un respectuós silenci, doncs totes les paraules sense excepció em semblen completament buides i sense sentit.

Com que en el cas de La Mostela no tindria gaire sentit deixar una pàgina en blanc, per "materialitzar" aquest silenci he optat per omplir-la amb la lletra d'una cançó anomenada "La pregària" i una petita explicació i reflexió al respecte.

És una cançó feta pel gran Georges Brassens a partir d'un poema de Francis Jammes anomenat originalment Misteris de Dolor. Brassens que no era catòlic i que era anticlerical fins les orelles, es va sentir commogut pel text de Jammes, fins el punt de fer-ne una cançó del seu repertori.

La seva senzillesa la converteix en una mena de lletania repetitiva, amb reminiscències litúrgiques, evangèliques, i de la vida quotidiana rural a la que va dedicar Jammes bona part de la seva poesia. Però tot i la seva construcció especial entenc que vol ser una pregària pel sofriment del món.

Dic construcció especial, perquè en la majoria d'oracions o pregàries, després d'una salutació o lloança inicial, segueix una petició concreta. En aquest cas amb cada estrofa sembla que comença una petició, però no es concreta amb un "preguem" o un "demanem" sinó que ve seguida d'una salutació.

Aquesta salutació: el "Déu vos salve Maria" al final de cada estrofa, penso que no s'hauria de quedar amb la simple salutació de l'àngel a Maria: el conegut i repetit "Ave Maria" llatí, si no que s'hauria d'entendre amb un cert sentit interrogatori o de pregunta, encara que dissortadament és una pregunta a la que mai he trobat resposta. El perquè del sofriment del món.

La traducció adjunta és d'en Josep Mª Espinàs, perfecta com sempre i diu així:

Pel nen que està morint en braços de sa mare,
a l'hora que al carrer hi ha infants que fan gatzara;
i per l'ocell ferit que sense saber com,
té el pit vermell de sang i va caient a plom;
per la set i la fam i pel deliri ardent,
Déu vos salve Maria!

Pel noi apallissat per l'embriac quan entra,
pel ruc que va rebent cops de garrot al ventre,
i per l'home innocent que ha sigut castigat;
per la noia venuda que ja han humiliat;
pel fill que té una mare marcada per l'insult,
Déu vos salve Maria!

Per la vella que no pot més
i cau feixuga cridant: "Déu meu!"
Per aquells que van sols dia i nit
i es troben mig perduts i sense cap amic,
com el que el bon Jesús trobà en el Cirineu;
pel trist i brut cavall caigut ran del camí,
Déu vos salve Maria!

Pel Nord, Sud, Est i Oest, crucificant la terra;
per tots els que en la carn sofreixen dura guerra;
pels que no tenen peus, pels que no tenen mans,
i pels malalts que mai no reben visitants,
pel just que és col·locat enmig dels assassins,
Déu vos salve Maria!

Per la mare que sap que el fill ferit és viu;
per l'ocell que ha cridat l'ocell caigut del niu;
per l'herba que té set i finalment ja plou;
pels ulls amics i per l'amor que torna a ser,
i pel captaire que ha trobat el seu diner,
Déu vos salve Maria!

Lletra: Francis Jammes

Música: Georges Brassens

Traducció: Josep Mª Espinàs.

**Qui vulgui sentir la cançó en francès:
George Brassens YouTube.**

I en català al disc: Espinàs canta Brassens.

RACÓ DEL POETA

CARTA OBERTA A UN AMIC ABSENT

francesc montasell

... va ser una llàstima que et morires tant prompta
va ser una verdadera pena que la vida deixés de comptar amb tu.
Des de la distància - que la insistència del temps simplifica -
no m'ho puc creure,
més de prop el cor - consternat- plora el meu sentir.
Les raons inviolables de la vida van jugar-nos a tots una mala passada,
d'aquelles que et fan ser més pobre; al mateix moment
hi deixen un regust tant exageradament agre, de l' afer de la vida
que el respir vomita singlots de tristesa; sabor a fel.
De sobte t'adones que és tan incerta i voluble l'existència que
qualsevol circumstància oposada a la voluntat humana et pot traspasar,
i deixar en l'enrere un sembrat negat de llàgrimes cordolgudes
que totes les alegries del món juntes no podran - mai - redimir.
Segimon per uns ... "Mon" pels altres - tant se val - tots sabíem de sobres
a qui ens volíem adreçar. La teva personalitzada veu ... el teu nom
del tot casolà responia amb premissa, a cada desig digne de ser feliç
i viu ara qual relíquia endormiscada, en l'inefable sagrari del nostre cor.
Les teves gràcies i acudits eren la torna que esperàvem amb rotllana
com un cerimonial en el que gaudir ... la teva veu contagiava
dolls d'alegria que sobreixien d'allà on l'esperit no raona el que vol dir
i deixa que flueixi somnàmbul - com enjogassada oreneta que trenca
la disciplina de vol.-
" A bon segur amic Segimon
que els immigrants legals que repoblen els sempiterns països siderals
-que aquí anomenem cels- restaran ara distrets i feliços ... amb Tu! s'hauran
acabat les monòtones hores mortes que esperen amb incertesa el devenir,
qualsevol acudit chistu, escenificat per la teva pròpia companyia els ajudarà
que les esperes de l'eternitat eternitzant, siguin tant sols qüestions de l'ahir."

Amb tu en Franciscu i d'altres.

NOTÍCIES NATURALS

EL MORRUT DE LES PALMERES

sergi clivillé

Darrerament a Campins està resultant massa habitual trobar uns bonics escarabats de 2 a 5 cm de color vermell o taronja. Aquests insectes no són altres que els temuts morruts de les palmeres. Originari de les zones tropicals del sud-est d'Àsia i Polinèsia, el morrut s'ha anat expandint cap al continent africà. A Espanya, aquesta espècie va ser introduïda amb la importació massiva de palmeres de l'espècie *Phoenix dactylifera* procedents d'Egipte, detectant-se per primera vegada al 1995 a Granada. A Catalunya la primera localització va ser l'any 2005 a municipis del Baix Penedès i avui en dia ja es troba per tota la costa mediterrània i illes Canàries.

El morrut de les palmeres (*Rhynchophorus ferrugineus*) és un coleòpter de la família dels curculiònids que ha esdevingut notícia degut al greu problema que ha provocat a les plantacions de palmeres d'aquelles zones on ha estat introduït de manera accidental. La seva facilitat colonitzadora i el fet que viu i s'alimenta a l'interior del tronc i a la base de les fulles de diferents espècies de palmeres, ha fet d'aquest escarabat una plaga difícil de detectar i d'aturar.

La femella diposita de 300 a 400 ous en ferides obertes, a la base de les fulles o bé als teixits tous prop del naixement de les palmes. Passats de 2 a 4 dies eclosionen les larves àpodes equipades amb unes fortes mandíbules còniques que utilitzen per nodrir-se dels teixits interns de la palmera. Aquesta és la fase de l'insecte que més danys produeix a la palmera, doncs penetren a l'interior de la palmera, ja sigui per la corona o directament pel tronc, excavant galeries de fins a un metre de longitud que es ramifiquen provocant l'assecament de les fulles o, si ataca la gemma apical, causant la mort de la palmera. Transcorreguts d'1 a 3 mesos la larva es transforma

en pupa construint un capoll ovalat de color marró i utilitzant fibres de la mateixa palmera. Aquests capolls es localitzen bàsicament a la base de les fulles. De 15 a 30 dies més tard emergeixen els escarabats adults que dediquen els 45 a 90 dies més de vida que els queda a localitzar una parella per poder tancar així el cicle.

En el nostre clima aquest cicle es completa en 3-4 mesos permetent que es donin fins a 4 generacions en un mateix any. Això també suposa que en una mateixa palmera puguem trobar-hi alhora tots els estadis possibles de l'escarabat (ous-larves-pupes-adults).

La dispersió local de la plaga té lloc mitjançant el vol dels adults (fins a 5 km). Les femelles carregades d'ous ja fecundats abandonen la palmera quan aquesta ja no pot oferir prou

aliment a una nova generació d'escarabats, i ho fan seguint els rastres dels atraïents alimentaris (kairomones) que desprenen les palmeres com a resultat de ferides ocasionades per cops, podes sense tractar, etcètera que transporta el vent.

Alguns del símptomes que ens pot indicar la presència d'aquest insecte a les nostres palmeres són: fulles centrals inclinades d'aspecte decaïgut o assecades (color palla), galeries a la base de les fulles sovint acompanyades de la presència de capolls, folíols tallats com amb tisora i, evidentment, localització directa de l'animal.

En cas de tenir una palmera infectada és necessari comunicar-ho a l'administració competent (Ajuntament, Generalitat...) per tal que se'n determini l'actuació que cal dur a terme.

LA MOSTELA

no comparteix necessàriament les opinions expressades en
les col·laboracions signades pels seus autors.

PORTADA

Els més joves són sempre els que gaudeixen amb més intensitat de les coses més senzilles. Foto: Andreu Tohà.

LA MOSTELA

<http://lamostela.cat/>

La revista de Campins. Núm. 30 tardor 2011

COORDINACIÓ: Josep Pinyot.

EDICIÓ: Carles Puche.

REDACTORS PER AQUEST NÚMERO:

Carme Puche, Miquel Barnola, Carles Puche, Joan Danés, Joan López, Miquel A. Ruiz, Francesc Montasell, Josep Pinyot, Gemma Casanovas i Àngels Vilà-Rius.

COL-LABORADORS en AQUEST NÚMERO:

Martí Pey, Ajuntament Campins, Gemma Casanovas, Carles Puche, Joan López, Shalom, Marta Martín, Jaume Vilà, Quim Reberté, Montse Guillamón, Sergi Clivillé, Joan Lacruz Gil, Joan Antoja, Àngels Vilà i Rius, Myriam Ponsa, Francesc Montasell, Marc Boada, Ampa Escola l'Alzinar, Miquel À. Ruiz, Péndulum.

Correcció lingüística: Marta Martín

MAQUETACIÓ I DISSENY: Estudi Puche S.L.

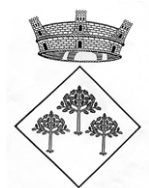
IMPRESSIÓ: Gràficas Sierra S.L.

El © de les imatges i del text és propietat de cada autor.

Si voleu contactar amb nosaltres adreceu-vos a esborranys@lamostela.cat

Cap part d'aquesta publicació pot ser reproduïda de cap manera sense el permís dels autors.

amb el suport de:

Ajuntament Campins

estudi puche sl

RACÓ DEL FOTÒGRAF

HDR (High Dynamic Range)

quim reberté
montse guillamón

Després d'aquest llarg i calorós estiu, us proposem de fer el que se'n podria dir la "fotografia impossible".

És un exercici: executa el Photoshop, Photomatix, etc., entre d'altres programes de tractament d'imatge.

La idea és treballar unes imatges on es poguessin veure igual les llums altes, els mitjos tons i les llums baixes o ombres.

Tots ens hem trobat, en fer una fotografia en un lloc ben assolellat, que entre la part més fosca de la fotografia (ombres o negre), i la part més clara (blanc il·luminat), hi ha 6-8 diafragmes de diferència, essent impossible que surti tot.

Aleshores, se sol optar per fer la lectura amb exposició matricial o multipunt, on les ombres surten fosques, les llums altes cremades i l'entremig acceptable. Hi ha l'opció (creativa) de tirar per dalt i fer una imatge molt clara (clau alta), o tirar per baix i deixar-la més fosca (amb clau baixa).

I així es podria acabar si no s'hagués "inventat" l'HDR.

Antigament triàvem els rodets de BN, color o diapo, en funció de la sensibilitat, del gra, de la latitud d'exposició, etc.

Ara agafem l'equip digital, preferiblement amb el trespeus, busquem la localització per crítica que sigui (en les mostres hi ha ombra, verd fosc, neu, sol i cel), ens hi plantem, i fem de 3 a 5 fotografies, amb 1 diafragma de diferència, és a dir, -2, -1, 0, +1, +2, on els resultats van des del "carbó" al blanc cremat. Les imatges s'haurien de fer preferiblement en format RAW.

Obrim el Photomatix, hi importem les imatges i ell solet ens genera la foto perfecte. En el cas nostre, el programa està en avaluació i surt la marca d'aigua. Si ho fem amb el Photoshop importem les 3 o 5 imatges, anem a archivo/

automatitzar/combinar para HDR, triem els fitxers oberts i li indiquem que els ajunti per capes, donant com a resultat una imatge que encara podem "retocar" per nivells, contrast, etc.

I ja està, en base, l'HDR fet.

De totes maneres, us aconsellem fer-vos seguidors de la web de Dzoom (gratuïta).

Fins a la propera, i.....bona tardor !!

Resultat de la fusió amb HDR-PHTX1

Resultat de la fusió amb HDR-PS2

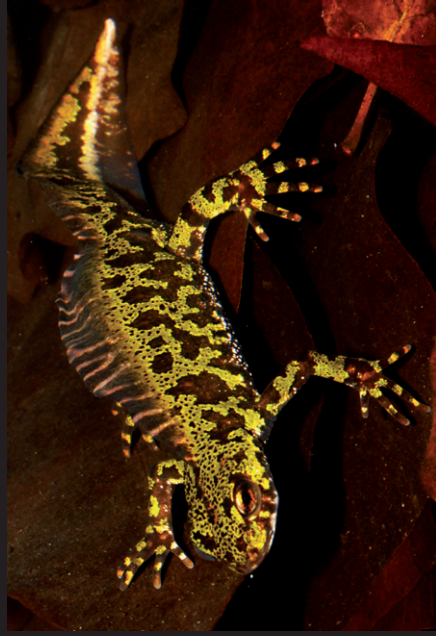
ELS ALTRES CAMPINENS

Triturus marmoratus

CATALÀ: TRITÓ VERD; CASTELLÀ: TRITÓN JASPEADO

sergi clivillé

Mascle adult en zel

Femella adulta

Larva apunt de metamorfosi

El tritó verd és un amfibi de 16 cm de longitud total, aspecte robust i extremitats fortes amb 4 dits a les potes anteriors i 5 a les posteriors. (Foto 1) Presenta una coloració disruptiva (que es confon amb l'entorn) espectacular ja que al dors hi domina el color verd brillant acompanyat de taques negres de mida variable. Per contra, el ventre és més apagat amb colors que van del negre al gris i, en alguns casos, rosat. Les femelles i els juvenils d'ambdós sexes llueixen una bonica línia vertebral de color taronja. (Fotos 2a i 2b) Durant l'època de zel el mascle presenta una cresta ben desenvolupada, amb ratlles verticals negres, que s'estén dorsalment des del cap fins a contactar amb la cresta de la cua que acaba en punxa. (Foto 3)

Es distribueix pràcticament per tota la Península Ibèrica i a Catalunya se'l pot trobar des del nivell del mar fins als 1100 metres d'alçada. El seu hàbitat va lligat als boscos de clima mediterrani com són l'alzinar i les pinedes, però també se'ls localitza en rouredes, vegetació de ribera i fins i tot en ambients més humanitzats com conreus i construccions aïllades sempre que disposin de basses on poder-se reproduir.

A Campins passa uns quants mesos de l'any dins l'aigua però també es pot trobar fora d'ella, enterrat sota pedres, amagat en troncs... però sempre en ambients humits. Es reproduïxen en gairebé tot tipus de basses sempre i quan l'aigua sigui clara i no estigui massa contaminada. També eviten aquells punts d'aigua amb un nivell molt fluctuant o amb corrent. La presència de vegetació aquàtica és un factor important però no indispensable per a permetre la seva reproducció. Quan comença l'època de la reproducció el mascle es col·loca davant de la femella i comença a fer-li la cort arquejant lleugerament el cos, doblegant la cua i fent lentes ondulacions amb aquesta. Aquest "ball" finalitza amb la deposició d'un paquet d'esperma (espermàtofor) directament al terra que recollirà la femella.

La femella posa entre 200 i 300 ous que fixa un a un a les fulles submergides de les plantes (Fotos 4a, 4b i 4c). D'aquests ous en neixen les larves (fins a 8 cm) de coloració clara, amb tonalitats verdoses i un pigallat fosc, amb una cresta translúcida ampla i llarga i que acaba en una punta llarga. Els dits també són molt llargs i prims. (Fotos 5a, 5b i 5c)

Els adults s'alimenten principalment de larves d'insectes, cucs, cargols i llimacs.

Entre els seus enemics naturals es troben les serps (colobres aquàtiques principalment), certes aus i alguns mamífers.